

inde var der overhovedet intet andet Lys end Skæret fra Gadelygten nedenfor. Der var koldt i begge Stuerne, som med deres spredte Møbler gjorde det samme øde og ubeboede Indtryk som Sovekammeret. Udstyret var kostbart nok, men der fandtes kun akkurat det nødtørftigste. Skønt Enslevs Bladindustri efterhaanden havde gjort ham til en velstaaende Mand, og han paa andre Omraader havde lagt sig enkelte forfinede Vaner til, var hans Smag aldrig kommen ud over det almueagtige. Og Frøken Evaldsen, hans mangeaarige Veninde, som dog selv var af god københavnsk Familje, endogsaa en Generalsdatter, manglede mellem sine mange store Egenskaber netop den, som kunde have skabt lidt Hygge og Fred omkring den gamle Mand. Lejlighedens hele Indretning var bleven besørget af et af Byens store Magasiner, og paa Enslevs Modtagelsesaftner, naar der gik en Strøm af Mennesker gennem Stuerne, havde man ganske Fornemmelsen af at befinde sig paa en Møbeludstilling.

Frøken Fanny Evaldsen var nu en Dame i Halvtreserne. Ansigtet var hærget, og de lange Fortænder forskønnede det ikke. Men hendes høje Skikkelse havde holdt sig jomfruelig slank, hendes Gang var let og fri som en Fugls Flugt, — der var en egen storladen Ynde over alle hendes Bevægelser.

Da hun var 28 Aar saae hun Enslev første Gang